

Arrest

nr. 117 758 van 28 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 november 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 13 september 2013 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard. Dat is de bestreden beslissing:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 06.02.2009 in België verblijven, geïntegreerd zijn, Nederlands hebben geleerd, werkbereid zijn en gewerkt hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en

getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen van integratie hebben immers betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet onderzocht. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen vroegen respectievelijk op 06.02.2009 en 10.02.2009 asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 19.05.2010 afgesloten met een beslissing van weigering van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure — namelijk iets minder dan 1 jaar en 3 maand — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000) .

Betrokkenen verklaren dat van hen niet kan verwacht worden dat zij naar Rusland terugkeren om daar hun aanvraag in te dienen. Zij verwijzen hierbij naar het doet dat hun zoontje hier naar school gaat, dat het schooljaar lopende is en dat een onderbreking niet aangewezen zou zijn, gezien het voorbeeldige traject dat hij aflegt. Zij menen dat het belang van het kind in acht diende te worden genomen. Echter dient erop te worden gewezen dat hun zoontje nu iets meer dan 4 jaar oud is en bij gevolg nog niet leerplichtig is. Het feit dat hij hier kleuteronderwijs volgt toont enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet wordt ontzegd. Verder geldt de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen voor het ganse gezin en tonen betrokkenen niet aan dat het belang van hun kind niet in acht wordt genomen.

Het feit dat hun kind in België is geboren, kan evenmin als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Het feit in België geboren te zijn brengt niet automatisch een verblijfsrecht met zich mee en verhindert betrokkenen niet om naar hun land van herkomst terug te keren om daar via de gewone procedure een aanvraag tot verblijf in te dienen...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“Eerste schending van de materiële motiveringsverplichting (art. 1-3 29 juli 1991) iuo. art. 9bis Wet 15 december 1980 (hierna afgekort “Vreemdelingenwet”). De motivering van de Staatssecretaris m.b.t. de buitengewone omstandigheden is niet afdoende. Inhoudelijk wordt op geen enkele wijze verduidelijkt waarom de door verzoekers opgeworpen omstandigheden niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Terzake kan nuttig worden verwezen naar de inhoud van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20.03.13; de inhoud van het arrest heeft weliswaar betrekking op een motivering van de Staatssecretaris terzake de ongegrondheid van een beslissing, doch de inhoud ervan kan per analogiam worden toegepast op huidige casu (eigen onderlijning): (...). Deze argumentatie dient integraal onderschreven, en kan per analogiam worden ingeroepen. De Staatssecretaris ontwikkelt geen enkele argumentatie m.b.t. haar stelling dat de door verzoekers aangehaalde omstandigheden niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden. De principiële stelling, ingenomen door de Staatssecretaris, vloeit evenmin voort uit vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of de Raad van State, zodat de Staatssecretaris evenmin dienstig kan refereren aan vaststaande jurisprudentie (cfr. het geciteerde arrest). De weigering van de Staatssecretaris om de door verzoekers aangehaalde omstandigheden te beschouwen als buitengewone omstandigheden, wordt onvoldoende (lees: niet) geëxpliciteerd in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt enkel overwogen dat de door verzoekers ingeroepen omstandigheden (langdurig verblijf, integratie, taalkennis,...) “niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend” en dat “elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zijn”. Enige verdere duiding of toelichting waarom deze omstandigheden niet worden weerhouden, wordt niet verstrekt in de bestreden beslissing. De Staatssecretaris beperkt zich in de bestreden beslissing tot het poneren van een principe, ni. dat elementen van integratie enkel betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, doch laat na te verduidelijken waarom deze elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase. De bestreden beslissing laat niet toe te weten wat dan wél buitengewone omstandigheden zijn (bijv. door definiëring c.q. omschrijving van deze buitengewone omstandigheden), en waarom in casu de aangebrachte elementen niet voldoen aan deze notie van “buitengewone omstandigheden”. Het wordt niet geargumenteed om welke reden de elementen welke de aanvraag ten gronde ondersteunen, niet eveneens zouden kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden. Er is verzoekers geen wettelijke bepaling, noch rechtspraak, noch rechtsleer gekend, welke stelt dat elementen die - in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet- ten gronde worden ingeroepen ipso facto (om reden dat zij ten gronde worden ingeroepen) dienen uitgesloten te

worden als buitengewone omstandigheden welke de indiening van de aanvraag op Belgisch grondgebied kunnen rechtvaardigen. Waar de bestreden beslissing dit principe wel poneert, is de bestreden beslissing strijdig met art. 9bis Vreemdelingenwet en met de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist een dubbel onderzoek door de overheid:

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van Stater gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken.*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De Raad merkt op dat werd geantwoord op de door verzoekers in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden. Het feit dat zij niet akkoord gaan met deze beoordeling, toont evenwel niet aan dat de bestreden beslissing in de aangevoerde rechtsnormen zou schenden of dat de beslissing kennelijk onredelijk is. De formele motiveringswet vereist niet dat een beslissing de motieven van de motieven vermeldt (RvS 22 november 2004, nr. 137.413).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC